श्रीमहाभारतं

॥ कर्णपर्व्व ॥

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमं । देवीं सरस्वतीञ्चैव ततो जयमुदीरयेत् ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो द्रोणे हते राजन् दुर्य्योधनमुखा नृपाः । भृशमुद्विग्नमनसो द्रोणपुत्रमुपागमन् ।
ते द्रोणमनुशोचन्तः कश्मलाभिहतौजसः । पर्य्युपासन्त शोकार्त्तास्ततः शारद्वतीसुतं ।
ते मुहूर्त्तं समाश्वस्य हेतुभिः शास्त्रसंमितैः । रात्र्यागमे महीपालाः स्वानि वेश्मानि भेजिरे ।
ते वेश्मन्यपि कौरव्य पृथ्वीशा नाप्नुवन् सुखं । चिन्तयन्तः क्षयं तीव्रं दुःखशोकसमन्विताः ।
विशेषतः सूतपुत्रो राजा चैव सुयोधनः । दुःशासनश्च शकुनिः सौबलश्च महाबलः ।
उषितास्ते निशान्तान्तु दुर्य्योधननिवेशने । चिन्तयन्तः परिक्लेशान् पाण्डवानां महात्मनां ।
यत्तद्द्यूते परिक्लिश्य कृष्णा चानयिता सभां । तत् स्मरन्तो ऽनुशोचन्तो भृशमुद्विग्नचेतसः ।
तथा तु सञ्चिन्तयंतां तान् क्लेशान् द्यूतकारितान् । दुःखेन क्षणदा राजन् जगामाब्दशतोपमा ।
ततः प्रभाते विमले स्थिता दिष्टस्य शासने । चक्रुरावश्यकं सर्व्वे विधिदृष्टेन कर्म्मणा ।
ते कृत्वावश्यकार्य्याणि समाश्वस्य च भारत । योगमाज्ञापयामासुर्य्युद्धाय च विनिर्य्ययुः ।
कर्णं सेनापतिं कृत्वा कृतकौतुकमङ्गलाः । पूजयित्वा द्विजश्रेष्ठान् दधिपात्रघृताक्षतैः ।
निष्कैर्गोभिर्हिरण्यैश्च वासोभिश्च महाधनैः । वन्द्यमानं जयाशीर्भिः सूतमागधवन्दिभिः ।
तथैव पाण्डवा राजन् कृतपूर्व्वाह्णिकक्रियाः । शिबिरान्निर्य्ययुस्तूर्णं युद्धाय कृतनिश्चयाः ।
ततः प्रववृते युद्धं तुमुलं लोमहर्षणं । कुरूणां पाण्डवानाञ्च परस्परजयैषिणां ।
तयोर्द्वौ दिवसौ युद्धं कुरुपाण्डवसेनयोः । कर्णे सेनापतौ राजन् बभूवाद्भुतदर्शनं ।
ततः शत्रुक्षयं कृत्वा सुमहान्तं रणे वृषः । पश्यतां धार्त्तराष्ट्राणां फाल्गुनेन निपातितः ।
ततस्तु सञ्जयः सर्व्वं गत्वा नागपुरं द्रुतं । आचष्ट धृतराष्ट्राय यद्वृत्तं कुरुजाङ्गले ।
॥ जनमेजय उवाच ॥ आपगेयं हतं श्रुत्वा द्रोणञ्चापि महारथं । आजगाम परामार्त्तिं वृद्धो राजाऽम्बिकासुतः ।
स श्रुत्वा निहतं कर्णं दुर्य्योधनहितैषिणं । कथं द्विजवर प्राणानधारयत दुःखितः ।